

ærede Medlem sagde, at saaledes som Lovforslaget nu er affattet, gaar det dog uden for Rammerne, uden for det at træffe Bestemmelse om Formueforholdet mellem Ægtefæller, naar det fastsætter Regler for Hustruens Myndighed. Det er ikke rigtigt. Det er netop nødvendigt at fastsætte Regler for Hustruens Myndighed, naar man skal til at bestemme, hvem Raadigheden over Fællesboet tilkommer; saa er det ganske nødvendigt, at man faar den nugældende Regel om, at Hustruen altid er umyndig afskaffet, og faar en anden Regel, enten den, at Hustruen altid er myndig, eller den, at hun er myndig under samme Forhold som ugift Pige. Hvad § 11 angaar, da har jeg allerede omtalt den. Jeg kan kun sige, at mig tilfredsstiller den fuldstændig. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til at gribe dybere ind i Mandens Raadighed over Fællesboet. Navnlig kan jeg ikke se det rigtige, der vilde være i at udelukke Kreditorer fra at holde sig til Hustruens Halvdel af Fællesboet. Vil man have Kreditorerne afskaarne fra at holde sig til Hustruens Del af Formuen, maa man gøre det gennem Ægtepagter ved Særeje, saa er det jo ordnet. Men naar man vil have Formuefællesskab, maa man ogsaa have fælles Gæld. Og naar det ærede Medlem med dette Eksempel fra Norge for Øje talte saa stærkt om det frygtelige, der kunde ske for Hustruen, naar Manden oven i Købet gennem Forbrydelse paadrog Fællesboet Gæld, skal jeg dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa den anden Side af Medaillen, og det er den, at baade efter den nugældende Ret og efter det foreliggende Forslag vil Manden komme til at svare gennem Fællesboets Midler til den Gæld, som Hustruen paa tilsvarende Maade skaffer. Hvis hun gaar hen og stikker Ild paa en Fjendom og bliver dømt til at betale Skadeserstatning, vil der ikke være det mindste i Vejen for, at den, der har Krav paa Skadeserstatning, vil kunne gøre Eksekution i Mandens og Hustruens Fællesbo, uden at Manden kan gøre den allermindste Indsigelse derimod. Og det er dog noget, som stundom viser sig, at Tendens til Brandstiftelse kan være lige saa stærk hos det kvindelige Køn som hos det mandlige. Hvad §§ 13 og 14 angaar, saa kan jeg heller ikke være enig med det ærede Medlem i hans Indvendinger. Det forekommer mig, at der er fuldstændig tilstrækkelig værnet om Hustruens Rettigheder, naar hun faar Ret til i de Tilfælde, der omhandles i disse Paragraffer, at bestyre

Fællesformuen i Forbindelse med en Væрге. Et er at gøre hende myndig og gøre hende myndig over det, der er hendes eget, et andet er at udstrække hendes Myndighed saa vidt, at hun ogsaa kommer til i givet Tilfælde at raade over, disponere fuldt ud baade i Retning af Handel og Gældspaa- dragelse, ikke blot over det, der er hendes eget, men ogsaa over det, der er Mandens. Det forekommer mig, at det vilde være at gaa for vidt, naar man gjorde dette Skridt, som det ærede Medlem ønskede, man skulde gaa til. I Forbindelse dermed skal jeg omtale det ærede Medlems Klage over, at der med Hensyn til Hensidten i uskiftet Bo var forskellige Regler for Mand og Kvinde. Det forekommer mig rigtignok ikke, at der er stor Grund til at klage derover, naar vi huske paa, at det eneste, der forlanges af en Kvinde, som vil hensidde i uskiftet Bo med sine og Mandens fælles Børn, er, at hun skal skaffe Attest fra paalidelige Folk for, at hun er en huslig og forstandig Kvinde. Naar der ikke forlanges andet, synes jeg ikke, man kan sige, at den nuværende Lovgivning paa dette Omraade gaar hende saa forskrækkelig nær. Det ærede Medlem talte dernæst om de uheldige Forhold, der kunde opstaa derigennem, at man paatog sig Kautionsforpligtelser, der bleve at fyldestgøre af det fælles Bo, ogsaa af Hustruens Andel deri. Jeg ved jo vel, at man i Norge har haft Øjet rettet paa dette Forhold, men jeg ved ogsaa, at naar man i Norge har haft Øjet saa stærkt rettet paa dette Forhold, var det, fordi det i alt Fald i en Overgang var saaledes oppe i Norge, særlig i visse Egne, at Paatagelsen af Kautionsforpligtelse var en ligefrem Landeplage. Forholdet var efterhaanden blevet saa, at ingen Mand, der vilde anses for at være velopdragen, kunde sige nej, naar der kom en eller anden, selv om han kendte ham meget lidt, og bad ham om at være hans Kautionsist. Naar Forholdet først er kommet saa vidt, og der saa indtræder et Pengekrach, som der gjorde deroppe, kan man let forstå, at der opstaa saadanne Forhold, at man siger: Kautionsforpligtelse har Fanden skabt! Dem skulle vi lægge alle mulige Hindringer i Vejen for. Men herhjemme i Landet ere Forholdene jo slet ikke saaledes. Her ere Folk, i alt Fald efter min Erfaring, ret forsigtige med at indgaa Kautionsforpligtelse. Jeg kan nævne, at i et Pengeinstitut, som jeg staar i Spidsen for, og hvor jeg i et Tidsrum af 20 til 25 Aar kender Forholdene meget nøje, og hvor der i den Tid har været Kautionsforplig-